

Deák Napsugár.
Komlón született. 2017-
től a Pécsi Tudomány-
egyetem magyar szakos
hallgatója.

DEÁK NAPSUGÁR

Évszaktöredékek

utolsó napom gyerekként egy tóparton, tavasszal

*a borostyánidő ritkán virágokat bont a fejemben
ha visszaneztek rájuk tiszták a színeik
általában sötét levelei leplezik
élettöredékeim szaggatott vannincs pigmentjeit*

*vannincs virágok színei szememben
megváltoznak jégvirágok lesznek – lefolynak a
borostyánon*

*beszédemmel szaladok utánuk
közbeszólász – nincs miért futnom
szavakkal nincs fehér ruhám
halászsapkám égkéjébe zárt gyerekkorom
virágot termett
állandó bőrfénytáncot járok a virággal
kopogásra taposva a leveleket*

*magházában sárga hajköpenyt öltő lányt látok
nem tudja*

*az ebihalak fiatalságát lopja
még a sajátjának érzi önmagához beszél*

*közbeszólni még nem tudnak köpenye mögül nézik mikor
fogynak el az ebihalak*

– már lehet szólni

szerelem

*ebihalfiatalságomból felébresztett a nyár
ablakom alakját öltve*

szólt hozzám

*én visszaneztem rá
társat kerestem a keretezett forráságában
mindenhova elkísért
ő kelt fel legelőször a nyár testei közül hogy
az üvegen ne látszódjon át*

*te hajnalban az egyetem felé vettél észre a
busz ablakába zárva*

*társad egybeolvadt veled
csak téged láttalak együtt akartatok elrabolni*

*szemed kávéjával kínáltál
cseppeket nyeltem topázzsínű izek emelték
a forráságot
kezed bőrfénytáncot járt a
testemmel*

*lassan megfeledkeztem a keretről
ciklámen ruhára cseréltem követte az alakomat*

*veszekedés közben vettük észre társadat
a pilláid alakját öltő nyarat
körbezárt minket*

bordóra mosás

*a fák bordósárga nyüzött bőrcafataiból avarkötelet fon az ősz
főjtogatja a lába alatt haldokló földet kötele szorításában csak a sápadt
kivéreztetett fák kapnak levegőt az ősz táplálja gyökereiket
hogy amikor a föld ruháját
az idő napmosógépe
pipacsra színezi* *lehessen aratni*

*szerencsére
nem hallom a mosógép hangját
– becsuktam az ajtót
forgatja a színeket amiket én
nem ismerek
csak saját ciklámenem tudom
kényelmes
mosolyom alatt eltűnnek szemeim
a vakság
ha akarom nyugalom
az avarkötél
a nyakamon pihen
telefonom kényelmes kerete
őszgiccsnek álcázza
így kerít hatalmába*

*ciklámen ruhám menekülne a
kötél szorításából
csak ő tudja futni
kellene
alakomra tapadt rabságában
megcibálja az ősz bőrcafatokat köré fűjva
tekintetem elhagyja
komfortos keretét*

*ciklámen hullámokat keresek
nyüzött fájdalmat találok* *bordó színek fulladnak a patakba*

közönsor mellett

*a tél hajnalban
hógyöngyláncot akasztott a nyakamba*

*a buszpályaudvarra siettem
acélóceán szemembe rózsaszínlombú*

*havas pilla fulladt
könnyeim forrósága szárnyakat olvasztott
mire odaértem a megállóba
kolibri fióka rázta a havat a hátáról
repülésének célja ennivaló sírvirág*

*az úton
én láncommal a tél kezében és velem a
többi sorban álló a járda haván
angyalt rajzolva figyelte*

*ahogy a fióka tavaszteste a gumik alatt
a jégúttal egybeolvadt*

mi biztonságban tovább utaztunk